

Gymnázium Dr. Antona Randy, Jablonec nad Nisou

Scénář k rozhlasové reportáži – Heidemarie Polívková

1-Paní Heidemarie Polívková se narodila 20. ledna 1956 v Jablonci. Vyrůstala v nelehké době v rodině, kde byl otec Němec a matka Češka. Ti se do odsunu nedostali jen velmi těsně a ona tak mohla vyrůst ve svém rodném kraji.

2-V dětství ji její původ ale nic neusnadňoval.

Naši se snažili nás, já mám sestru, takže se snažili nás z toho nějakým způsobem uchránit. Nejhorší byly asi vždycky květnové dny, což mi říkala potom maminka. Já jsem to až tolik nevnímala, protože jsem byla dítě.

3-Dokonce do svých čtyř let neuměla česky.

Takže občas jsem přišla domů s nějakým výrazem, že jsem nevěděla, co to je, tak to mi přeložili, ale jinak nikdo nepoznal, že jsem se učila vlastně nejdřív německy a potom česky.

4-I přes nepříznivé podmínky pro cestování se jí už jako malé dívce podařilo s rodinou vycestovat za příbuznými do NDR, na což si velmi dobře pamatuje. Cestu zpátky ji však znepríjemnily všudy přítomné kontroly na hranici.

Když jsme jeli z východního Německa a oni na poslední chvíli nám tam dali... Prostě my jsme byli malé holky, tak nám dali nějaké čokolády nebo nějaké bonbóny. No a na hranicích to byl strašný problém.

“Co to máte? A proč to nemáte zapsané v prohlášení?” To bylo prostě to ponižující.

5-Ve škole se jí dařilo. Po dokončení základní školy pokračovala na gymnázium. Tam se seznámila se svým celoživotním partnerem, který si jí ale podle jejích slov musel vybojovat. Po krátkém přerušení studia se přihlásila na vysokou školu, o které měla jasno už od dětství a tak se dálku vystudovala učitelkou.

1-Ve svých 26 letech se poté dostala na příslib za příbuznými do Západního Německa, kde prožila ohromný kulturní šok.

I ten přístup třeba nějak těch lidí, třeba ta teta právě, ta už byla důchodkyně, takže to, jakým způsobem se tam chovali k důchodcům, bylo úplně něco jiného než tady. Tady jsem si vždycky důchodce, protože to byla moje babička, představila s dvouma taškama, udřená, jak schání jídlo pro celou rodinu.

A tam prostě jsem tam koukala a teta říkala, a tobě se tady nic nelíbí? Já říkám, líbí, ale koukám, protože skutečně to byl prostě šok.

Po návratu pokračovala ve své práci učitelky na základní škole. kromě samotné výuky německého jazyka se také věnuje prohlubování česko-německých vztahů a pořádá výměny s partnerskou školou v Bautzenu.

A s cizími jazyky souvisí i rada, kterou nám paní Polívková dala.

No, já tím, že jsem ten jazykář, tak asi učte se jazyky. Jakýkoliv. Vždycky se vám to bude hodit. Protože nevíte, kam vás život zavlaje, jaké místo se budete ucházet. A prostě ten jazyk je vždycky potřeba. A když se domluvíte někde, tak je to jedině plus.

Tak můj otec byl u PTP. Byl. Protože on jako na vojně nesměl dostat flintu do ruky. Jako Němec. Takže byl v dolech.

Prostě ta úcta těch PPP-ků navzájem mě zaujala na pohřbu mého otce.

Kdy přišel vlastně ten jejich... Který ved tu skupinu v Jemlonce. Oni se scházeli jednou za rok a prostě se vzpomínali. A on se mu poklonil. Takže to byl fakt velkej zážitek.